

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3333/2023
16.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступају пуномоћници Рајко Петричић, Тања Петричић, Никша Црногорац и Јелена Новаковић, адвокати из ..., против туженог Центра за социјални рад „ББ“ из ..., кога заступа пуномоћник Сања Матић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5270/22 од 27.04.2023. године, у седници одржаној 16.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5270/22 од 27.04.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу I-1 П1 262/21 од 20.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог број ../2021 од 19.03.2021. године, као незаконито и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу тужбеног захтева којим је тражио да се обавезе тужени да му призна сва права из радног односа према уговору о раду број ../2021 од 19.03.2021. године, као непотпуна. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 142.250,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана извршности пресуде па до исплате, у року од осам дана од пријема пресуде, а захтев туженог преко досуђеног износа, па до траженог износа од 196.500,00 динара, односно за износ од 54.250,00 динара, са законском затезном каматом на тај износ, почев од дана извршности пресуде па до исплате, одбијен, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5270/22 од 27.04.2023. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу I-1 П1 262/21 од 20.09.2022. године, у делу одлуке о тужбеном захтеву и у усвајајућем делу одлуке о накнади трошкова поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога. Трошкове је тражио.

Тужени је преко пуномоћника доставио одговор на ревизију тужиоца у коме је оспорио наводе ревизије са предлогом да Врховни суд ревизију одбије као неосновану. Трошкове је тражио.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био у радном односу на неодређено време на основу Уговора о раду број ./2015 од 07.08.2015. године, на радном месту „технички радник“, с тим да је обављао послове возача и ложача централног грејања, а након преласка туженог на систем даљинског грејања, само послове возача. Правноснажном пресудом Прекршајног суда у Шапцу – Одељење у Богатићу број 4339/20 од 13.10.2020. године, тужилац је, због учињеног прекршаја из члана 330. тав 1. тачка 8) Закона о безбедности саобраћаја на путевима и члана 10. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о безбедности саобраћаја на путевима, оглашен кривим и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, уз коју му је кумулативно изречено 14 казних поена и заштитна мера забрана управљања моторним возилом Б категорије у трајању од 8 месеци, односно до 06.11.2021. године, а решењем Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе У Шапцу, Полицијска станица у Богатићу од 10.12.2020. године, одузета му је возачка дозвола. Наведена пресуда од 13.10.2020. године, тужиоцу је достављена 15.03.2021. године, а решење од 10.12.2020. године дана 09.03.2021. године. Побијаним решењем тужиоцу је, на основу члана 176. став 1. тачка 2) Закона о раду, отказан Уговор о раду од 07.08.2015. године, утврђено да му радни однос престаје са даном 15.03.2021. године, као даном достављања правноснажне одлуке, којом је изречена мера безбедности. Правилником о организацији и систематизацији послова код туженог, систематизовано је радно место „возач“ са једним извршиоцем.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су, имајући у виду да су сва радна места предвиђена Правилником о организацији и систематизацији радних места попуњена, те да није било могућности да се тужиоцу обезбеди обављање других послова, одбили тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду и враћање на рад.

Одредбом члана 176. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, ... 95/18), прописано је да, запосленом престаје радни однос независно од његове воље и воље послодавца, ако му је, по одредбама закона, односно правноснажној одлуци суда или другог органа, забрањено да обавља одређене послове, а не може да му се обезбеди обављање других послова, даном достављања правноснажне одлуке.

Имајући у виду да је тужиоцу правноснажном пресудом изречена мера забране управљања моторним возилом и одузета му возачка дозвола, при чему му се није могло обезбедити обављање других послова код туженог, то је, и по становишту Врховног суда, оспорено решење правилно и на закону засновано, будући да се, у конкретном случају, ради о разлогу за престанак радног односа, независно од воље запосленог и воље послодавца, по коме запосленом радни однос престаје по сили закона, дакле чим настане чињеница за коју, као у предметном случају, закон везује престанак одређеног права запосленог – у овом случају престанак права на рад. Наиме, основ за престанак радног односа по члану 176. став 1. тачка 2. Закона о раду, је забрана вршења одређених послова до које је, у конкретном случају, дошло по правноснажној одлуци суда, изрицањем заштитне мере забране управљања моторним возилом „Б“ категорије за учињени прекршај, с обзиром да је био испуњен услов за примену наведеног основа, односно да се тужиоцу, као што је то и претходно наведено, није могло обезбедити обављање других послова, услед чега му је констатован престанак радног односа даном достављања правноснажне одлуке о забрани рада послодавцу.

Како је тужилац због изречене заштитне мере забране управљања моторним возилом „Б“ категорије и одузимања возачке дозволе, спречен да обавља послове возача, које је престанком рада система централног грејања, једино и обављао до доношења решења, којим му је отказан уговор о раду, то ту врсту посла, више није могао ни да обавља, због чега је тужени, који је имао потребу за обављањем послова возача, а ради нормалног функционисања, накнадним запошљавањем новог радника, правилном применом цитиране одредбе наведеног закона, тужиоцу отказао уговор о раду.

Наводи ревизије којима се указује да је тужени био у обавези да Уговор о раду закључен са тужиоцем усклади са изменама и допунама Правилника о систематизацији послова од 10.12.2020. године, нису били предмет посебне оцене Врховног суда у овом поступку, с обзиром да су ови наводи већ били изети у жалби на првостепену пресуду, у погледу којих је другостепени суд дао разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Имајући у виду да је одбијен као неоснован захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, правилно је одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер захтева.

С обзиром на изнето, Врховни суд је, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 153. и члана 154. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Решавајући о трошковима поступка одговора на ревизију, Врховни суд налази да одговор на ревизију није био нужан у овој правној ствари. Самим тим ни трошкови који су настали његовим подношењем не представљају нужне трошкове који су били потребни за вођење парнице и који би се досудили на терет тужиоца. Зато је применом одредбе члана 165. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић